

Miep

Ik heb met haar te doen, nu ik zie met hoeveel pijn ze toegeeft aan haar moedergevoel. Aandoenlijk is het en zo mooi. Ik blijf nog even bij haar, bij deze dappere jonge moeder, die nog geen weet heeft van het feit dat ze nooit meer baren zal.

Ruim vier weken geleden waren de eerste tekenen van een op hande zijnde bevalling ons niet meteen duidelijk. Onze Miep zeurde 's morgens vroeg om aandacht en na een tijdje besloten wij dat ze even tussen ons in mocht liggen. Een aanstaande moeder mag tenslotte een beetje verwend worden. Na een halfuurtje vond man Wim dat ze raar deed en hij voelde een natte plek in het donsdek. Opgetogen zagen wij dat Miep was bevallen van een mooie baby. We haalden onze kinderen uit bed zodat ze konden meedelen in de feestvreugde. Miep werd met haar eerstgeborene in een grote doos gelegd, waarna al snel het tweede kleintje kwam. Ze miauwde, kronkelde en snorde paniekerig totdat het kitten er was. Ze begon meteen te likken en te eten. Na een paar minuutjes had ze moederkoekje, navelstreng en vliesje opgegeten.

Vol verbazing hebben we met z'n allen op het bed, om de kraamdoos gezeten. Jammer genoeg konden wij niet alles meebelevén. De maandagochtendplicht! Alleen Wim had een vrije dag en zou dus zoveel mogelijk bij haar blijven. Rond het middaguur lag Miep uitgeteld in haar doos. Het was stil en schemerig in de slaapkamer. Miep miauwde zachtjes en vermoeid toen ik even bij haar ging zitten. Ik bewonderde haar kittens, volgens Wim had ze er zes, totdat het tot me doordrong dat er iets niet klopte. Vier maal heb ik ze geteld voordat ik er zeker van was. Miep was de gelukkige moeder van zeven! jonkies.

Die eerste week was er veel onrust in huis omdat ze haar baby's vijf keer verhuisde van de ene kast naar de andere. Ze had een drastische vermageringskuur ondergaan. Het vel van haar eerst uitpuilende buik, hing als een slap, donzig matje onder haar lijf te wiebelen. Als ze ging zitten strekte dit matje zich onder haar uit alsof ze op een kussentje met roze knopjes zat.

Een paar weken later begonnen haar hormonen weer op te spelen en sindsdien was ze 's avonds (als ze de kans kreeg) weer op zoek naar haar vriend. Ook al vonden wij dit jonge geluk geweldig en hoeveel plezier wij ook beleefden aan deze gebeurtenis, toch vonden wij het beter dat dit Miep's laatste nestje was. Na overleg met de dierenarts namen we het besluit niet lang te wachten met een sterilisatie omdat er een redelijke kans bestond dat ze alweer zwanger zou kunnen zijn.

Nu zit ik naast haar en bewonder haar. Na deze spannende dag, nog suf van de narcose, ligt ze languit in het nest en laat ze zich overvallen door haar hongerige kinderen. Met veel geduw en geschreeuw zijn ze op zoek naar een tepel. Eerst even snuffelen, want het ruikt helemaal niet naar mama. Toch gaat het gevecht om een plekje gewoon door. Miep miauwt af en toe wat pijnlijk als er een kitten tegen haar wond duwt. Even later heerst er rust, alle baby's liggen tussen de benen van mama te slapen en mama Miep zelf slaapt de slaap van een uitgeputte moeder die weet dat het goed is.

Annie Kessels
7-6-00 n.a.v. hangmat